

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστάμενον υπό του Υπουργείου της Παιδείας ως το κατ' ελάχιστον παιδιών περιόδου, ετήσιος παρασόν εις την χάριν ημών υπηρεσίας και υπό του Οικονομικού Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ως ανάγνωσμα εδύτου και χρησιμώτατον εις τους παίδας.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΑΗΡΩΤΕΑ
Ἐσωτερικῶς : Ἐξωτερικῶς :
 Ἔτησίαν . . . δρ. 8,- Ἔτησίαν . . . φρ. 10,-
 Ἐξάμηνος . . . 4,50 Ἐξάμηνος . . . 5,50
 Τριμήνος . . . 2,50 Τριμήνος . . . 3,-
 Ἀι συνδρομαὶ ἄρχονται τὴν 1ην ἑκάστου μηνός.

ἘΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ
ΙΔΡΥΘΗ Τῶ 1879
 ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ἘΚΔΟΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ.

ΤΙΜΗ ἘΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ Λ. 20
 Διὰ τῶν Πρακτόρων, Ἐσωτερ. λ. 10. Ἐξωτερ. λ. 15
 Φύλλα προηγουμένων ἐτῶν, Α' καὶ Β' περιόδου
 τιμῶνται ἑκάστου λσκ. 25
ΓΡΑΦΕΙΟΝ ἘΝ ἈΘΗΝΑΙΣ
 Ὅδος Ἐδριαιδοῦ ἀρ. 28, παρὰ τὸ Βαρβάκειον

Περίοδος Β'—Τόμος 20ος

Ἐν Ἀθήναις, 12 Ἰανουαρίου 1913

Ἔτος 35ον.—Ἀριθ. 7

Ο ΜΙΚΡΟΣ ΤΖΟΚΕΪ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΥΠΟ JULES CHANCEL

ΜΕΡΟΣ ΠΡΩΤΟΝ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Ε' (Συνέχεια)

— Καλὰ τὸ ἀμάξι, εἶπε μὲ πείσμα, δὲν μπορεῖτε ὅμως νὰ ρηθῆτε, ὅτι ἡ δεσποινὴς Ντουτὲ εἶνε ὠραιοτάτη.

— Φρικτὴ! ἀπεκρίθη ὁ Λωζέν.

— Κατὰ τὸ γούστὸ σας.

— Ποῦ εἶνε καὶ τὸ καλλίτερο.

Ἡ φιλονεικία ἐπληθύνετο νὰ μεταβιῇ θῆ εἰς ἔριδα. Εἰς μάτην ὁ Νοάιγ προσεκάθησε νὰ κατευθύνῃ τοὺς δύο φίλους. Αὐτοί, ἀμοιβαίως προσβεβλημένοι, ἐκυντάζοντο ἀπὸ πάνω ὡς κατω, μὲ τὴν χεῖρα ἐπὶ τῆς λαβῆς τοῦ ἕξους καὶ μὲ ἕφος προσεινικόμενον, ὅτι ἡ διαφορά των θα ἐλύετο διὰ τῶν ὅπλων.

— Πῶς κάμετε ἔτσι, κύριοι; ἀνέκραξεν ὁ μαρκήσιος Νοάιγ· τί ἀλογόμυγα σὰς καντᾶ;

— Νὰ ἡ ἀλογόμυγα ποῦ καντᾶ! ἀπεκρίθη ὁ Κομφλάν, αὐρῶν ἔξωρα τὸ ἕξος του.

Ὁ δούξ Λωζέν ἐμετρίασε βλέπων, ὅτι ἔρθεσαν εἰς τὸ σημεῖον τοῦ ἐπιθύμει. Ἀμέσως ἐτίθη εἰς ἄμυναν. Ἄλλ' ὁ μαρκήσιος Νοάιγ ἐπένεθῆ καὶ πάλιν.

— Ἐλάτε λοιπόν, φίλοι μου, εἶπεν,

εἰσθε κριλλοί; Θὰ κτυπηθῆτε ἔς αὐτὴν γαβέρνα σὰν λακίδες;... Λησμονεῖτε, ὅτι ὁ βασιλεὺς ἐπανάφερε τὴν ἰσχὴν τῶν παλαιῶν διαπραγμάτων τοῦ Ρωσίου κατὰ τῆς μονομαχίας;

— Ὁ μαρκήσιος ἔχει δίκην, εἶπεν ὁ Λωζέν προχωρῶν πρὸς τὸν ἀντιπαλόν του· ὡς εἶς οὔτε ἐγώ, κύριε, δὲν ἔχομεν ἀνάγκην νὰ δεῖξωμεν ὅτι εἰμεθα γενναῖοι.

— Ἐν τούτοις ἡ προσβολὴ ποῦ μευ ἀκάματε μὲν.ι.

— Εἶμαι πρόθυμος νὰ σὰς ἰκανοποιήσω.

— Μὲ ποῖον τρόπον;

— Μὲ μίαν πρόκλησιν ἄλλου εἶδους,

— Δέχομαι ἐκ τῶν προτέρων! ἀνέκραξεν ὁ φιλέντικος εὐπαρπίτης, πάντοτε κουρδισμένος. Πιζή, μὲ ἄλογο, μὲ ἀμάξι, μὲ ἀερόδακτυο... εἶμαι πάντοτε ἐστὶ διαθέσιμὸς σας.

— Μὲ ἄλογο! εἶπεν ὁ Λωζέν.

— Ἐξηγηθῆτε.

— Ἐίχαριστως, κύριε Κομφλάν.

Ἡ ἔρις μας ἐπιθυμῶ νὰ συντελέσῃ εἰς τὴν λαμπρότητα μιᾶς διασκευασίας, τὴν ὁποίαν ὑπεσχέθημεν νὰ προσφέρωμεν εἰς τὴν βασιλίτσαν μετὰ ἓνα μῆνα. Γνωρίζετε, ὅτι θὰ γίνουσι ἵπποδρομιαὶ τὸν Μάιον εἰς τὴν πεδιάδα τοῦ Σαρπλόν. Καὶ διὰ νὰ εἶνε ἀξίαι τῆς χαριτοτρότου βασιλίτσας μὸς αἱ ἵπποδρομιαὶ αὐταὶ, πρέπει τάλαγά μας νὰ διαμψισθῆσιν τὴν νίχην ὑπὸ τὰ ὄμματά της.

«Ἐλάτε λοιπόν, φίλοι μου, εἰσθε κριλλοί;...» (Σελ. 53, στ. α'.)

λύετε τὰς διατριβὰς σας, κύριε λοχαγε τῶν φρυγῶν; Δὲν σὰς ἀναγνωρίζω πλέον!

— Στάθητε, εἶπεν ὁ Λωζέν ἠρόχως· ὁ δὲ ἰδὼν ὅτι τὸ παιγνιδάκι, ὅπως τὸ λέετε, εἶνε πολὺ σοφωτέρου ἀφ' ὅτι

«Εἶμαι βέβαιος, γιὰς! ἀπεκρίθη ὁ μικρὸς...» (Σελ. 54, στ. α'.)

φαίνεται εἰς τὴν ἀρχὴν. Λοιπόν, τελειώνω: τὸ στοιχημᾶ του θὰ εἶνε τριακόστας χιλιάδες λίβρας.

Εἰς τὸν τεράστιον αὐτὸν ἀριθμὸν, ὁ μαρκήσιος ἔκαμεν ἐλαφρὴν μερφακμόν, ἀλλ' ἀμέσως συνεκρυστάθη καὶ, ποσοποιούμενος τὴν ἀδιαφορίαν ἐκείνην, μὲ τὴν ὁποίαν ἡ χρυσὴ νεολαία τῆς ἐποχῆς ἐπρότεινεν ἡ ἐδέχτο καὶ τὰ πρῶλλοτερα στοιχημᾶτα, ἀπεκρίθη:

— Τριποκόστας χιλιάδες λίβρας, ἔστω... Ἐδέχθην ἐκ τῶν προτέρων. Εἶμεθα σύμφωνοι.

— Ἐλάφρως ψιθυρὸς διέδοξε τὴν συν-

— Τίποτε!... παιδαροκαρῶματα!... ἀνέκραξεν ὁ Κομφλάν ὀψώνων τοὺς ὄμους. Μὲ τέτοια παιγνιδάκια ἐννοεῖτε τώρα νὰ

— Τίποτε!... παιδαροκαρῶματα!... ἀνέκραξεν ὁ Κομφλάν ὀψώνων τοὺς ὄμους. Μὲ τέτοια παιγνιδάκια ἐννοεῖτε τώρα νὰ

— Τίποτε!... παιδαροκαρῶματα!... ἀνέκραξεν ὁ Κομφλάν ὀψώνων τοὺς ὄμους. Μὲ τέτοια παιγνιδάκια ἐννοεῖτε τώρα νὰ

— Τίποτε!... παιδαροκαρῶματα!... ἀνέκραξεν ὁ Κομφλάν ὀψώνων τοὺς ὄμους. Μὲ τέτοια παιγνιδάκια ἐννοεῖτε τώρα νὰ

τροφιάν. Πρώτην φοράν, εἰς τὴν Γαλλίαν, ἔβαλαν τέτοιον ποσὸν εἰς τὴν ράχιν ἐνὸς ἀλόγου.

Οἱ μάρτυρες ἐξήγησαν χαρτί καὶ μελάνην καὶ νατέτρωσαν λεπτομέρως τοὺς ὄρους τοῦ στοιχήματος.

— Κύριε Κενφλάν, δεχθήτε τὰς εὐχαριστίας μου... Ἐπέτυχεν ἐκεῖνο ποῦ ἐπιθυμοῦσα... Ἀπὸ τῆς 6 Μαΐου, αἱ ἐπιποδορμιαὶ θὰ εἶνε τῆς μόδας εἰς τὴν Γαλλίαν.

— Γι' αὐτὸ λοιπὸν μοῦ ἐξήγησατε εἶδα; ἤρωτησεν ὁ μαρκήσιος.

— Ἰσως! ἀπεκρίθη ὁ Λωζέν μειδιῶν.

Ἐπειτα ἐξήγησε τὸν ἵππον τοῦ καὶ ἀπῆλθε.

Ἐνθ' ἀποβύθη πρὸς τὸ Πηρίσι, τριποδίλων ἐπὶ τοῦ παροχθίου δρόμου, ὁ δούξ ἀφηρημένος καὶ ἀνήσυχος ἐσκέπτετο:

Ἄν κερδίσω τίς τριακόσιες χιλιάδες, πάει καλά' ἄς εἰς χάσω ὅμως;... Ἰσως δὲν ἔκαμα πολὺ φρόνιμα νὰ κοῦσω τὴ συμβουλή τοῦ κατεργάρη μου τοῦ τζόκευ... Μὰ τί ἔχει αὐτός; ὁ μικρός, γιὰ νὰ μεῦ ἐμπνέη τόση ἐμπιστοσύνη;... Μπᾶ! ὁ Καλιόστρος δὲν μοῦ προείπεν ὅτι θὰ μοῦ φέρῃ εὐτυχία;... Γιὰ νὰ ἰδοῦμε!

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΣΤ'.
Η ΑΣΥΝΕΣΙΑ ΤΟΥ ΜΠΟΜΠΗ
Θὰ νικῶσωμεν!

Μόλις ἐβόησεν εἰς τὸ μέγαρόν του, ὁ δούξ Λωζέν ἀκάλεσεν ἔξω τὸν Μπόμπη καί, με κάποιαν ταραχὴν καὶ εἰς τὴν φωνὴν καὶ εἰς τὰ κινήματα, τῷ ἀγγέγειλεν ὅτι ὁ κύριος Κενφλάν ἐδέχθη τὸ στοιχῆμα τοῦ διὰ τὴν ἑκτὴν Μαΐου, δηλαδή μετὰ τρεῖς εβδομάδας.

— Γουέλλ! ἤρκεσθη νὰ ποικριθῆ τὸ παιδίον χωρὶς νὰ ταραχῆ διόλου.

Ἡ ἀπάθεια αὐτῆ, ἀντιτιθεμένη πρὸς τὴν ἰδικὴν του νευρικότητα, ἐξώρτισεν ἐπὶ τέλους τὸν δούκα.

— Γουέλλ καὶ γουέλλ, πολὺ καλά! ἀνέκραξε. Τώρα ὅμως πρέπει νὰ κερδίσωμε τὸ στοιχῆμα... Εὐτυχῶς ποῦ ἔχω τὸ ὠραῖό μου ἄλογο Βέλος, ποῦ εἶνε ἀνώτερον ἀπ' ὅλα ὅσα γνωρίζω.

— Θὰ νικῶσωμεν! εἶπεν ὁ Μπόμπη.

— Εἶσαι λοιπὸν βέβαιος;

— Εἶμαι βέβαιος, γιές, ἀπεκρίθη ὁ μικρὸς τζόκευ, ἀλλ' ὑπὸ ἓνα ὄρον.

— Τί ὄρον;

— Νὰ καθαιλεῖται εἰς κούρτες τὸν Πέρτενερ. Γιατί τὸ ἄλογο αὐτό, γυμνασμένο ἀπὸ τὸν μίστερ Τσάρλεϋ, κατὰ τὸν τρόπο τῆς πατρίδος του, θὰ βάλῃ κάτω ἀσφαλῶς ὅλα τὰ γαλλικὰ ἄλογα.

Ὁ μικρὸς λοιπὸν εἶχε τὴν ἰδέαν του καὶ μίαν ἰδέαν ἄξιαν πράγματι προσοχῆς... Ἀμέσως ὁ δούξ τὸν ἔπασεν ἀπὸ τὸ χέρι, τὸν ἐτρέβησεν εἰς τὸ σάλον.

τοῦ, τὸν ἔβαλε νὰ καθῆται κοντὰ του καὶ τῷ εἶπε:

— Ἔλα τώρα, μικρὴ Μπόμπη, νὰ μιλήσωμε σοβαρὰ. Ἰσχυρίζεσαι, ὅτι τὸ περίφημο αὐτὸ ἄλογο, ἂν τὸ εἶχαμε, θὰ μᾶς ἔδιδε τὴ νικὴ ἀσφαλῶστερα ἀπὸ τὸ Βέλος. Μποροῦμε ὅμως νὰ τὸ ἔχωμε;... Ποῦ εἶνε ὁ Πέρτενερ; σε ποῖον ἀνήκει; Θὰ θελήσῃ νὰ μοῦ τὸν πωλήσῃ ἢ νὰ μοῦ τὸν δανείσῃ; Καὶ θὰ εἶνε ἐστὶ Παρίσι μετὰ τρεῖς εβδομάδας ποῦ θὰ γίνουεν ἡ κούρτες;

Ὁ Μπόμπη δὲν ἐταράχθη ἀπὸ τὰ πλῆθος αὐτῶ τῶν ἐρωτήσεων. Τὰ εἶχε συλλογισθῆ ἔλα ἀφότου ἔδωσεν εἰς τὸν κύριόν του τὴν ἰδέαν τοῦ στοιχήματος. Δι' αὐτὸ μὲ ἠρεμίαν καὶ ἀκρίβειαν ἀπεκρίθη:

— Ὁ Πέρτενερ εὐρίσκεται τώρα εἰς

νὰ χάνωμεν. Σήμερον εἶνε 15 Ἀπριλίου, ἢ κούρτες θὰ γίνουεν εἰς 6 Μαΐου, ὥστε πρέπει νὰ φύγῃς γιὰ τὴν Ἀγγλίαν ἀμέσως, σήμερον.

Ὁ μικρὸς τζόκευ ἐκίνησε τὴν κεφαλὴν ἀρνητικῶς.

— Ὁχι! σήμερον, εἶπε, αὔριο.

— Γιατί;

— Γιατί σήμερον πρέπει νὰ βρῶ τὸν λόρδου Πέρου καὶ νὰ τοῦ ζητήσω ἕνα γράμμα γιὰ τὸν Τὸμ Τσάρλεϋ. Χωρὶς αὐτὸ τὸ γράμμα, ὁ μπάριπα Τὸμ δὲν θὰ μεῦ ἔδιδε τὸν Πέρτενερ.

Ὁ δούξ ἐμειδίασεν, εὐχαριστημένος διὰ τὴν φρόνησιν τοῦ μικροῦ τζόκευ, ὁ ὅποιος ὠρισμένως τὰ ἐσκέπτετο καὶ τὰ προέβλεπεν ἔλα.

— Κάρε ὅτι θέλεις, τῷ εἶπε, φύγε αὔριο. Θὰ σοῦ δώσω ἕνα ἄλογο καὶ χροῖματα.

— Ὁ, ναί, ὑπέλαθεν ὁ Μπόμπη. Πρέπει γὰρ νὰ χροῖματα γιὰ τὸν Τσάρλεϋ... Ὁ Τσάρλεϋ ἀγαπᾷ πολὺ τὸ τρεῖν καὶ τίς μπακονότες (χρῆσιμονομάτια).

Πολὺ καλά, εἶπεν ὁ Λωζέν γελῶν, θὰ σοῦ δώσω μπακονότες καί ὅμως γρήγορα νὰ βρῆς τὸν λόρδου Πέρου, γιατί, γιὰ νὰ γυρίσῃς ἀγκαιρῶς, δὲν πρέπει νὰ σπαταλήσῃς οὔτε ἓνα λεπτό.

Ὁ Μπόμπη, πειθόμενος εἰς τὴν συμβουλήν αὐτὴν, ἔφυγεν ἀμέσως διὰ τὸ Παρίσι, ὅπου ὁ πρῶν κύριός του ἐκρατοῦσεν ἕνα ὠραῖον σπῆτακι εἰς τὴν συνοικίαν Μενσῶ: Ὁ ἀντὸ βράδυ, κατὰ τὰς ἑπτὰ, ἐπέστρεψεν εἰς τὰς Βερσαλλίας, ἐσφύριζεν ἀδιακόπως τὸ Γιάνκη Ντῶντλ, καὶ ὅταν ὁ Μπόμπη ἐσφύριζεν αὐτὸ τὸ τραγούδι, ἐσφύριζεν ὅτι ἦτο τελείως εὐχαριστημένος.

Καὶ ἦτο ἀπόψε εὐχαριστημένος με ὅλο του τὸ δίκχο! Διότι ἡ ἀποστολὴ του ἤρχει θαυμάσια καὶ ὁ λόρδος Πέρου τῷ εἶχε δώσῃ χωρὶς δυσκολίαν τὸ γράμμα ποῦ ἤθελε διὰ τὸν Τὸμ Τσάρλεϋ, λέγων:

— Ὁ δούξ Λωζέν θὰ βάλῃ τὸν Πέρτενερ νὰ τρέξῃ ἐστὶ Γαλλίαν; Ὁ, μὰί μπόυ, εἶμαι πολὺ εὐχαριστημένος. Μάθε ὅμως, ὅτι ἂν τὸ ἀγγλικὸ ἄλογο δὲν φθάσῃ πρῶτο, θὰ σπᾶσω τὸ μπαστῶνί μου ἐστὶ ράχι σου. Νὰ τὸ γράμμα σου καὶ κήγανε ἐστὶ καλὸ, μίστερ Μπόμπη!

Πολλὰ χαιρετήματα ἐκ μέρους μου ἐστὸν Τὸμ Τσάρλεϋ.

Ὁ Μπόμπη δὲν ἠμπόρεσε νὰ μὴ μειδιάσῃ, συλλογιζόμενος τὸν παράδοξον τρόπον, με τὸν ὅποιον ὁ πρῶν κύριός του τῷ συνίστα νὰ ὑπερασπισθῇ τὴν ἔθνικὴν τιμὴν. Ἀλλὰ δὲν εἶχε καθόλου ἀνάγκην ἀπὸ τὸ μπαστῶνί τοῦ λόρδου Πέρου, διὰ νὰ φορεθῆ μετὰ τὸν ἑλκὸν εἰς αὐτὴν τὴν ἐπιχειρήσιν.

Ἄτι θέλετε;... ἠρώτησεν ὁ Μπόμπη. (Σελ. 55, στ. α')

Ὁ ἀμαξῆς Κουρτοῦ.

Καθὼς ἐπερνούσε ἀπὸ τὴν αὐλήν, διὰ νὰ βῆ εἰς τὸ δωμάτιόν του καὶ νὰ ποτεῖ τὴν ἑσπέρην, πρᾶξιμαίσις τοῦ τζέειδιου τοῦ, ἤκουσε νὰ τὸν φωνάζουν. Ἦτο ὁ ὁ πρῶτος ἀμαξῆλας; τοῦ δουκός, ἕνας χονδρὰνθρωπος ὀνομαζόμενος Κουρτοῦ, ὁ ὁποῖος τοῦ ἔλεγε:

— Μπρὲ, Μπόμπη! ποῦ ἦσουν; ὁλο τὰ πόδεμα σ' ἐγύρισα.

Ὁ μικρὸς τζόκευ δὲν ἐπροθυμοποιήθη νὰ ποτεῖ, διότι ἤξευρεν, ὅτι ὁ ἀμαξῆς ἐκεῖνος δὲν τὸν ἀγαποῦσε πολὺ.

Βλέπων ὅμως τὴν περιφρόνησιν τοῦ Μπόμπη, ὁ χονδρὸς Κουρτοῦ ἔτρεξε μακρῶς καὶ, καθ' ἣν στιγμήν ὁ μικρὸς ἀνέβαινε τὰς πρώτας βηθίδας τῆς ξυλίνης κλίμακος, ἢ ὅσοια ὠδήγει εἰς τὸ δωμάτιόν του, ἐπέθεσε κτηνωδῶς τὴν χεῖρα ἐπὶ τοῦ ὤμου τοῦ καὶ τῷ ἐφώνασε:

— Μπρὲ σὺ, κατ' ἠρηγγέλιε, δὲν καταδέχεσαι νὰ μοῦ ἀποκριθῆ; ὅταν σοῦ μιλοῦ;

— Τί θέλετε;... ἠρώτησε στροφόμενος ὁ Μπόμπη.

— Θέλω νὰ εἰδῆς νὰ με βοηθήσῃς νὰ καθορίσω τὸ ποῦ τῶν ἀλόγων μου. Ὁ κύριος ἐπιστάτης μου εἶπε πῶς σ' ἐπῆραν στὸ μέγαρο τοῦ κυρίου δουκός γιὰ ἱπποκόμο. Ἦρε λοιπὸν ἐκεῖνος τὸ λιπσάρι κ' ἔλα μαζί μου, γιατί ἀπόψε ἔχω πολλὰ δουλειά.

Ὁ Μπόμπη ἀπόησεν ἡσύχως τὸ ἐργαλεῖον ποῦ τῷ ἔπεινε ὁ χονδρὰνθρωπος καὶ εὐγενέστατᾶ τῷ εἶπε:

— Μίστερ Κουρτοῦ, δὲν εἶμαι ἱπποκόμος τοῦ κυρίου δουκός... εἶμαι τζόκευ... Δὲν εἶνε τὸ ἴδιο πράγμα.

Ὁ ἀμαξῆς, εἰς τὴν ἀπάντησιν αὐτὴν, ἔγεινε κατακόκκινος ἀπὸ τὸν θυμὸν του.

— Τζόκευ! ἐφώνασεν ἄκοῦτ' ἐκεῖ τζόκευ!... Ἐνα καλὸ παιδί ποῦ δὲν εἶνε ἱκανὸ νὰ καθαιλεῖται παρὰ μόνον γαϊδουράκι καὶ ποῦ δὲν ξέρει οὔτε ποῦ ἔχει τ' ἄλογο τὴν οὐρά!... Εἶσαι τεμπέλης καὶ δὲν θέλεις νὰ κάνῃς καμμικὴ δουλειά... νὰ, αὐτὸ εἶνε!... Ναί, μ' αὐτὰ πῆξ ἔτελειώσω!... Δὲν μπορῶ ἐγὼ νὰ σπᾶζω ἐστὶ δουλειά ἀπὸ τὸ πρῶτο ὡς τὸ βράδυ, γιὰ νὰ τριγυρίῃ τὸ λῆγυο του ἄργος, ἐπειδὴ τὰχα μοῦ εἶνε Ἀγγλος!...

Βαθυρῶν ὁ Κουρτοῦ ὤφανε τὴν φωνὴν καὶ εἰς τὸ τέλος, ἀπὸ τὸν θόρυβον, ἐμαξέυθη εἰς τὴν αὐλήν ὅταν τὸ ὑπηρετικόν, διὰ νὰ ἰδῆ τί συμβαίνει. Ὁ δούξ ἀπουσίαζε, ὅπως πάντοτε, καὶ ὅλοι ἐκαίνοι οἱ ὑπηρεταί, θαλαμηπόλοι, λακέδες καὶ θυρωροί, ὀκνηροὶ καὶ ἀργόβηχοι, ἐσπέριον διὰ νὰ μὴ χάσουν τὸ «μάθημα», τὸ ὅποιον εἶχε τὴν ἀξίωσιν νὰ δώσῃ ὁ Κουρτοῦ εἰς τὸν μικρὸν τζόκευ. Σημειώτεον δὲ ὅτι ὅλοι αὐτοὶ ἀντικαθεύτην τοῦ Μπόμπη, τὸν ἔκοιτον εὐρισκόν ψυχρὸν μαζί των καὶ ἀκατάδεκτον, καὶ προθύ-

μῶς ἐπαίρναν τὰρ τὸ μέρος τοῦ ἀμαξῆ. — Ἐχέεις δίκχο, Κουρτοῦ! ἐφώνασεν ἕνας λακίς; ὁ μικρὸς αὐτός; εἶνε πολὺ τεμπέλης!

(Ἐπεται συνέχεια)

ΑΘΗΝΑ' ΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ
ΓΙΑ ΝΑ ΙΔΩ ΤΙ ΕΧΕΙ ΜΕΣΑ

Ἄγαπητοῦ μου,

ΙΑΤΙ τὸ χάλασος τ' ὠραῖό σου παιγνίδι; — Γιὰ νὰ ἰδῶ τί ἔχει μέσα! — Ἡ ἀπάντησις τοῦ παιδίου (ὅταν τοῦλάχιστον δὲν φοβῆται νὰ δηλολογήῃ τὴν ἀλήθειαν) εἶνε αὐτή. Καὶ τὰ στενωτέρω παιγνίδι νὰ καταστρέφεται ἐπιτηδες, ἀπὸ μίαν περιέργειαν ἀκατανίκητον. Τὸ παιδί δὲν ἠσυχάζει, ἂν δὲν ἰδῆ αἰ ἐχέει μέσα τὸ στήθος τῆς κούκλας ποῦ φωνάζει καὶ παίζει τὰ μάτια της, ἢ τὸν πούλιου ποῦ τρέχει, κελαιδεῖ καὶ ἀνεβοκατεβάζει τὰ πτερά του. Ὅσακις βλέπω συστρίμματτα παιγνιδίων, — καὶ ὁ Θεὸς τὸ ξεύρει πόσα βλέπω, με δύο μικροὺς καταστρεφῆς ποῦ ἔχω εἰς τὸ σπῆτακι. — ἄθροισμαί τὰ παιδιὰ μου χροῖνα καὶ καμῶματα. Τὰ ἴδια δὲν ἔκαμα κ' ἐγὼ; Τὰ παιγνιδία μας, ἐκεῖνον τὸν καιρὸν, ἦσαν κάπως διαφορετικὰ ἀπὸ τὰ σημερινά. Δὲν τὰ εἶχαν προτυχεῖται ἀκόμη. Μερικὰ εἶχαν κατακόκκινος ἀπὸ τὸν θυμὸν του.

Ἐπειτα εἰς τὸ μέγαρόν του, ὁ δούξ Λωζέν ἀκάλεσεν ἔξω τὸν Μπόμπη καί, με κάποιαν ταραχὴν καὶ εἰς τὴν φωνὴν καὶ εἰς τὰ κινήματα, τῷ ἀγγέγειλεν ὅτι ὁ κύριος Κενφλάν ἐδέχθη τὸ στοιχῆμα τοῦ διὰ τὴν ἑκτὴν Μαΐου, δηλαδή μετὰ τρεῖς εβδομάδας.

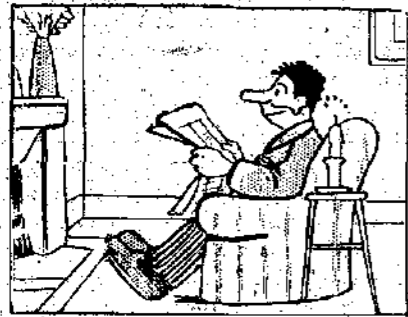
Ἡ ἀπάθεια αὐτῆ, ἀντιτιθεμένη πρὸς τὴν ἰδικὴν του νευρικότητα, ἐξώρτισεν ἐπὶ τέλους τὸν δούκα.

Ὁ μικρὸς λοιπὸν εἶχε τὴν ἰδέαν του καὶ μίαν ἰδέαν ἄξιαν πράγματι προσοχῆς... Ἀμέσως ὁ δούξ τὸν ἔπασεν ἀπὸ τὸ χέρι, τὸν ἐτρέβησεν εἰς τὸ σάλον.

ἐνθυμούμαι, μ' ἐτυπεν ἡ συνείδησις, εἰχα κάποιους διαταγμούς; ἀλλὰ γρήγορα τοὺς ἐνέκοῦσα. Καὶ ὅταν ἔμενα μόνος με τὸ παιγνίδι μου, ἀπὸ δῶ τὸ εἶχα, ἀπὸ καὶ τὸ εἶχα, τοῦ ἔδωκα ἐπὶ τέλους; τὰ μάτια. Καὶ αὐτὸ κυριολεκτικῶς. Διότι μόλις ἐξεκολλήσασ τὸ δέμα ἐκεῖνο, γύρω-γύρω ἀπὸ τὸ κουτί καὶ ἔδωκα τὸ ἐλατήριον. — Ἐνα σῦρμα χονδρὸν καὶ στρηγογυρισμένον ποῦ εὐρισκα μέσα, — ὡς διὰ μαγείας τὰ μάτια τοῦ ζώου μου τὰ μάτια ἐκεῖνα ποῦ ἀνοίγχιλιναν τόσο φυσικά, ἐπερταν ἀπὸ μέσα, τὰ ἔχανα ὀλωσδιόλου καὶ εἰς τὴν θέσιν των ἔμεναν μόνον δύο φρικτὰς τρύπες. Τὸ παιγνίδι μου, τὸ ὠραῖό μου παιγνίδι ποῦ τόπω με εἶχε χαροποιήσῃ ὅταν μοῦ τὸ ἔχαρισαν, ἦτο τώρα τίρας καὶ κουρέλι γιὰ πέταγμα. Πῶσά τὸ μετανοοῦσα! Ἡ περιέργειά μου εἶχεν ἐκνοποιήσῃ, ἀλλὰ τὴν στιγμιαίαν ἠδονὴν διεδέχετο λύπη καὶ ἀπογοήτευσις μεγάλη. Διότι τὸ κουτί ἐκεῖνο, ποῦ ἔκαμα τόσα θύματα, δὲν μοῦ ἀπικάλυπτε κανένα θαυμάσιον. Τὸ ἐλατήριον μόνον ποῦ ὄς; εἶπα, ἕνα ἄλλο κομματάκι μέγαλλον, λεπτόν σὴν χροῖτι, ποῦ ἔκαμε τὸν ἦχον ὅταν, με τὴν πίεσιν, ἐπερνούσεν ἀπὸ πάνω του ὁ ἀέρας τοῦ κουτιοῦ διὰ νὰ ἐξέλθῃ ἀπὸ τὴν τρυπούλιαν, — καὶ τὰ μάτια τοῦ ζώου, (ὅταν τὸ ἐξεκολλήσασ καὶ αὐτὸ ἀπὸ τὴν βᾶσιν του, δύο χάνδρες κολημένες εἰς ἓνα σῦρμα, ποῦ ἦτο συνδεδεμένον με τὸ ἐλατήριον. Γελοῖα πράγματα! Πρὸς ἐπιμετρον, τὸ ζῶον μου ἐσφουόσεν ὀριστικῶς. Τίποτε δὲν ἔκρινε πλέον, αὐτὴ φωνὴ, αὐτὴ μαρμαρυγὴ. Ἐδοκίμαζα νὰ τὸ κολήσω, νὰ τὸ ξαναφτιάσω ὅπως ἦτο, ἀλλὰ ναί, τοῦ κόκου!..

Αὐτὴν τὴν ἀπογοήτευσιν, πολλὰκις βεβαίως τὴν ἐδοκίμασα καὶ σῆς, ἀγαπητοῦ μου, ὅταν ἐπαίζετε με παιγνίδια. Ἀλλὰ μόνον ὅρα γς τότε; Ὁ, ἐγὼ τὴν ἐδοκίμασα καὶ ἀργότερα, πολλές φορές εἰς τὴν ζωὴν μου... Πῶσα πράγματα, ποῦ τὰ ἔλεγα μακρόθεν ὠραῖα, καὶ με ἔτερπαν, καὶ τ' ἀπελάμβανον, καὶ τὰ ἐχαιροῦμαι, εἶσι, ἀπὸ μίαν κακὴν περιέργειαν, ἠθέλησα νὰ τὰ πλησιάσω πολὺ, καὶ νὰ ἰδῶ ἀπὸ τί εἶνε καμωμένα καὶ τί ἔχουν μέσα, — ἀπαράλλακτα ὅπως ἓνα παιδί τὸ παιγνίδι του, — καὶ τὰ ἐχάλασα, καὶ τὰ ἔχατα!... Διότι ἤξευρα πλέον τί εἶνε καὶ δὲν μοῦ ἔκαμαν τὴν πρώτην ἐντύπωσιν. Ἀνεβαίνα τρόπον τινά εἰς τὰ παρασκήνια τοῦ θεάτρου καὶ ἔδλεπα ἀπὸ κοντὰ τὰς θυρακίας σκηνογραφίας ὡς χονδρὸβυζμένα πλέον χαρτιά. Ἀλλὰ ὄχι! Ἰσως τόση περιέργειά δὲν χρειαζέσαι πάντοτε. Δὲν πρέπει νὰ ἐξετάσῃ κανεὶς ὅλα τὰ πράγματα ἀπὸ πολὺ κοντὰ. Καλὸν εἶνα νὰ φῆνῃ καὶ μερικὰ διὰ τὴν ὠραίαν ἐντύπωσιν, τὴν αὐταπάτην, τὴν ἰλλουζιὸν τῆς ζωῆς...
Σὺς ἀγαπῶμαι
ΦΑΙΔΩΝ

ΕΙΣ ΤΙ ΧΡΗΣΙΜΕΥΕΙ Η ΜΥΤΗ ΤΟΥ Κ^{ου} ΜΥΤΑΡΑ

— Άς σηκωθεί μία στιγμή να ιδώ τι είναι αυτός ο θόρυβος έξω...

— Ά, τί άπρότεκτος!... έρρεξα το κερί και πάει το φερρουέτιο μου σμάντι!

— Μπές και γιατί την έχω τόσο μύτη; Την κάνω τώρα σμάντι!

ΕΛΛΗΝΙΚΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΚΡΗΤΙΚΟΙ ΚΙ'ΗΠΕΙΡΩΤΕΣ

Στά 1878 μαθήτευαν στο Βαρβάκειο Γυμνάσιο τών Αθηνών, ανάμεσα σε πολλά άλλα, και δύο παιδιά ελιωσιδιόλου αντίθετου έξωτερικού κι' αντίθετης φυγής. Ο ένας ήταν βελός, προπαλάς, ήσυχος, ο άλλος γενναίος, πολυμήρς, άτακτος, ο ένας χωρίς ένθουσιασμό, χωρίς μεγάλα ιδανικά, ο άλλος αισθηματίας, ένειροπόλος, ο ένας ήταν από την βορεινότερη Ελλάδα: 'Ηπειρώτης, ο άλλος από την νοτιώτερη: Κρητικός.

Ο 'Ηπειρώτης ώνομάζονταν 'Ηλίας Νικολάου κι' ο Κρητικός Γιάννης Σκαπετοραχάκης.

Ο πατέρας του 'Ηπειρώτη ήταν φούργαρος στην Παλιά Αγορά—ο μπαρμπά Νικόλας—κι' ενέριζε γερά λεπτά, όχι τόσο από το ψωμί, όσο από τα ψησίματα, ενώ ο πατέρας του Κρητικού ήταν χωρίς ήρωισμένο επάγγελμα, τότε αστυνομικός κλητήρας, τότε άμπελοσύλακας και πολύ συχνά πουλούσε στους δρόμους τυρί, σαπούνι, πορτοκάλια και κάστανα, προϊόντα κρητικά, και με δυσκολία έβγαζε το ψωμί του.

Αυτά τα δύο παιδιά, αν κι' είχαν χαρακτήρα ελιωσιδιόλου διάφορον, το απόλυτο περιστατικό τά ένωσε και τά έλανε φίλους στενοίς.

Μία μέρα, μερικά παιδιά του Βαρβακείου του ρόχτησαν του 'Ηπειρώτη στην καρδιά: τον έλασαν φούρναρη, σιμιστή, λιγδιάρη και τα ρέστα, ενώ αυτός, μίν μαρτώντας ούτε να χειροδικήση ούτε τούλάγιστον να τους ειπή τίποτε, συμμαζεύτηκε σαν γατάκι σε μία γωνία κι' έκλαιγε.

Ο Κρητικός, ο Γιάννης Σκαπετοραχάκης, βλέποντας αυτήν την σκηνή, συμπάθησε προς τον 'Ηπειρώτη, τον 'Ηλία Νικολάου, και μπαίνοντας στη μέση, φώναζε:

— Από σήμερα κι' εμπρός, διαόλου

κουλούκια, τον παίρνω αυτόν δά στην προστασία μου, κι' όποιος τολμήση, άς τον πειράξη!

Υστερα ζήτησε και στον 'Ηλία και του είπε με ύφος προστατευτικό:

— Άκουσε, ρέ!... "Όποιος σε πειράξη, άλλη φορά, θα γένη τ' αλατιού... έλα μαζί μου και μίν κλαίς!

Τον έπηρε μαζί του. Τα παιδιά που τον πειράζαν, αναμέρισαν μ' ευλάβεια μπροστ' από το λιονταρόπουλο τών Δευκίων 'Ορέων, που πήρε στην προστασία του το τσακάλι του Πίνδου, κι' από εκείνη την ημέρα ήταν κι' ο βελός 'Ηπειρώτης σεβαστός, όπως κι' ο άντραίος Κρητικός, ανάμεσα στο παιδομάζωμα του Βαρβακείου.

Ο 'Ηπειρώτης δέν έφάνηκε ανάλστητος στην εύεργασία του Κρητικού και δέν περνούσε μέρα χωρίς να του αποδείχη την εύγνωμοσύνη του. Τού έφερνε άδιάκοπα ποτε κουλούρια, ποτε κίεσε ψωμί και κάποτε-κάποτε κι' από κανένα γλυκίσμα, από εκείνα που φένονταν στον φούρνο του πατέρα του.

Άργες 'Ιουνίου έγιναν η εξέτασις. Ο Γιάννης ο Σκαπετοραχάκης αποφοίτησε με τον βαθμό «καλώς» και ο 'Ηλίας Νικολάου με τον βαθμόν «άριστα»· άλλ' ούτε ο ένας έδειξε λύπη για τον μικρό βαθμό, ούτε ο άλλος χαρά για τον μεγάλο.

Γιά λίγες ημέρες ακόμα οι δύο φίλοι βλέπονταν καθημέρα, έβγαιναν μαζί περίπατο κι' ήταν, σαν πάντα, αγαπημένοι. Μία μέρα όμως, εκεί που ανηρροούσαν την όδον Σταδίου, οι έφημεριδοπώλες διαλαλούσαν ένα παράρτημα με δαιμονική τραγλία και γαγά:

— α' Η παραχώρησις της 'Ηπειροθεσσαλίας! Η παραχώρησις της 'Ηπειροθεσσαλίας!

— Δόσε μία πεντάρα, είπε ο Γιάννης του 'Ηλία, να πάρωμε το παράρτημα...

Και φώναζε ε' έναν έφημεριδοπώλη:

— Παράρτημα! Παράρτημα!

— Δέν βαρύνεσαι, καψμένε! του είπε

ο 'Ηλίας, θα το ιδούμε το βράδυ στον «Αίωνα».

Ο «Αίων» ήταν τότε στις δόξες του. Καμία άλλη αθηναϊκή έφημεριδα δέν του έβγαίνει.

Ο Γιάννης ο Σκαπετοραχάκης πειράχτηκε από την άπάντησι του 'Ηλία Νικολάου και του είπε με αγανάκτησι:

— Μωρέ, δέν ενδιαφέρεσαι να μάθης για την άπελευθέρωσι της πατρίδος σου; (Κι' άστράψαν τα μάτια του από θυμό). Μωρέ δέν έχω άπανωθιό μου πεντάρα, άλλοιώς δέν θα καταδέχουμιν να σου ειπω να δώσης!

Ο Κρητικός άδυσχετητήθηκε κι' αποχωρίστηκε από τον 'Ηπειρώτη, παίρνοντας άλλον δρόμον.

Δέν πέρασαν πολλές ημέρες κι' ο μίν Γιάννης Σκαπετοραχάκης, κατέβαινε μ' ένα λαθρεμπορικό τρεχαντήρι στην ήρωική Κρήτη, όπου διορίστηκε σε κάποιον κωμόπολι δάσκαλος με δεκαπέντε λίρες το χρόνο, ο δε 'Ηλίας Νικολάου ανέβαινε με το αυστριακό της γραμμής στην Γερμανία, όπου είχε έναν πλούσιο θετό, άρεντάτη (έκμισθητή) κάποιου μεγάλου χωριού, κοντά στη Βραβία.

Πέρασαν από τότε δεκαοχτώ άνερα χρόνια, χωρίς ν' ανταμωθών οι δύο δυσαρεστημένοι φίλοι κι' ούτε να ξέρουν τίποτε ο ένας για τον άλλον.

Τον Άπριλη του 1896 γίνονταν στην 'Αθήνα για πρώτη φορά οι 'Ολυμπιακοί Άγώνες, στο μαρμαροκτιστο Στάδιο, που είχαν αναλάβει την αναγέννησι και την έκμαρμάρωσι του ένας από τους πιο μεγάλους εισηγέτες 'Ηπειρώτες, ο Μετασβίτης Γεώργιος 'Αβέρωφ. Έφραζε κόσμος πολλός στην 'Αθήνα και πρό πάντων οι Έλληνες της Ρωσίας, της Ρουμανίας, της Βουλγαρίας, από την Ήδρα, από την Σύμνη, από την Θεσσαλονίκη και τ' άλλα μέρη της ευρωπαϊκής Ελλάδας. Ανάμεσα στους πολλούς Έλληνες του Έξωτερικού ήταν κι' ο δικός μας 'Ηλίας Νικολάου,

δυστυχής εκατομμυριούχος. Είχε κληρονομήσει τον θεό του όχι μόνον στην περιουσία, που του άφησε, αλλά και στην εργασία, που βαστούσε κι' έτσι τα άλλα τε έσλεο 'Ηπειρωτάκι του Βαρβακείου Γυμνασίου, σε λίγα μόνον χρόνια, έφτασε το εκατομμύριο και το πέρασε και με την άφορμή των 'Ολυμπιακών Αγώνων, κατέβηκε κι' αυτός στην 'Αθήνα, που είχε πύθο να την επισκεφθή σαν πολυτάλαντος.

Άμα έτοποθέτησε τα πράγματα του εις το Ξενοδοχείο, πρώτη του δουλειά ήταν να τραβήξη στην πλατεία του Βαρβακείου κι' απ' εκεί στην Παλιά Αγορά, όπου ήταν ο φούρνος του μακαρίτη του πατέρα του. Το Βαρβάκειο κι' ο φούρνος τον ευχαλίνεσαν πολύ, τον έφερναν δεκαοχτώ χρόνια πίσω, στην εποχή της μαθητικής του ζωής. Ο φούρνος του έφερε μπροστά του τον αγαπημένο του πατέρα, τον αγαθομάκρμπα-Νικόλα, που φούρνε τα λογυδιασμένα φάρμακα και φένονταν μερηνύχτα στις φωτιές για να του άρσιση κληρονομιά κίμια κηννηταρία χιλιάδες δραχμές, και το Βαρβάκειο του θυμισε τον Κρητικό, τον Γιάννη Σκαπετοραχάκη,

τον γενναίο του εκείνο προστατή και τη δική του παιδική ταπεινότητα. — Τι να γίνεται πάρα ο Γιάννης ο Σκαπετοραχάκης; είπε μέσα του. Πώς επιθυμούσα να τον έβλεπα!

Θυμήθηκε την σκηνή του παραρτήματος, στην όδον Σταδίου, άλλ' αυτό το άυπνηρό επεισόδιο δέν μπόρεσε να διαθέση την καρδιά του εναντίον του παλιού προστάτη του. Τον συλλογίστηκε μίν τυχόν έπαυσε οικονομικώς, γιατί γνώριζε ότι οι Κρητικοί διακρίνονται μίν στο ντυσέκι, άλλα όχι και στην τέχνη να κερδίζουν χρήματα, κι' είπε μέσα του:

— Αν τον άντάξιμονα τον καίμενο τον Γιάννη!

Την Κυριακή άργισαν οι Άγώνες. Χιλιάδες κόσμος, Έλληνες και ξένοι, στο Στάδιο. Το ήπειρωτικό όνομα είχε φτάσει στ' ακρούρανα της δόξας του με την πολυέδοξη δωρεά του 'Ηπειρώτη 'Αβέρωφ. Νόμιζε κανείς ότι όλος ο Έλληνισμός είχε έξηπειρωτισθή κι' η πολυευτυχισμένη γεννητέισα του 'Αβέρωφ άκλιωνε θηλά από

τες κορυφές του Πίνδου και σκέπαζε με την δόξα της όλη την Ελλάδα, ως την Ροδόπη κι' ως τον Πόντο προς τα πάνω, ως την Κρήτη κι' ως την Κύπρο προς τα κάτω, κι' ως τα σύνορα της Περσίας και της Αραβίας προς τα πέρα. Όλη η Ελλάδα είχε γίνει απ' άκρη ε' άκρη μια μεγάλη-μεγάλη 'Ηπειρός!

Κάθε 'Ηπειρώτης, μεγάλος ή μικρός, πλούσιος ή πτωχός, ύπερηφανεύονταν, γίνονταν άλλος τόσο, και μέσα ε' αυτό το πανελλήνιο ήπειρωτικό πανηγύρι, ο 'Ηλίας Νικολάου, ο βελός μαθητής του Βαρβακείου, που περιγελοόσαν μία φορά οι συνταξιώτες του, ο γυιός του μακρμπα Νικόλα του φούρναρη, ο εκατομμυριούχος της Ρουμανίας, αισθανήθηκε βαθιά την ήπειρωτική άρετή και μίν και δυό πηγαίνει στο Νοσοκομείο του Εύαγγελισμού, παρουσιάζεται στη Διευθύντρια, της λέγει ποιος είναι κι' από ποούθε είναι, και δηλώνει ότι προσέρπει στο Νοσοκομείο διακόσιες χιλιάδες φράγκα χρυσά, που ήταν τότε τριακόσιες χιλιάδες δραχμές!

(Έπεται το τέλος)

Χ. ΧΡΗΣΤΟΒΑΣΙΛΗΣ

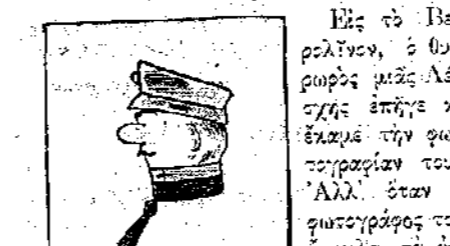
ΝΕΑ ΚΑΙ ΠΕΡΙΕΡΓΑ ΑΠΟ ΟΛΩΝ ΤΩΝ ΚΟΣΜΩΝ

Περίεργον φαινόμενον

Η εικόνη αυτή είναι από στιγμιότυπον φωτογραφίαν, η οποία έληφθη καθ' ήν στιγμήν ένας «θάλαμος άέρων» έξήλθεν έν μέρει από το περίκλυμμα ενός τροχού αυτοκινήτου άμάξης. Ως βλέπετε, προσέλαβε σχήμα μεγάλου μπαλλονιού. Όσοι έχουν αυτοκίνητον, θα παρατήρησαν ίσως κάποτε το περίεργον αυτό φαινόμενον.

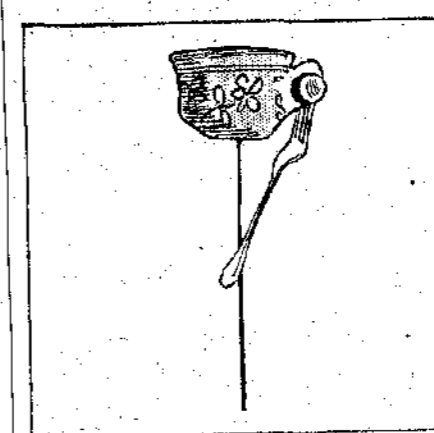
Φωτογραφία με δύο όψεις

Είς το Βερολίνον, ο θυρωρός μιας Λεσχης έπήγε κι' έλακε την φωτογραφίαν του. Άλλ' όταν ε' φωτογράφησε του έστειλε τα άνητικά που παρήγγειλεν, ο θυρωρός του τά έπέστρεψε, λέγων ότι έλακε λάθος και του έστειλεν άλλου φωτογραφίας. Το λάθος όμως ήτο του θυρωρού, ο οποίος έκύταξε την φωτογραφίαν του... άνάποδα. Κατά σύμπτωση τώντι σπανίον, η φωτογραφία αυτή, άντιστροφόμενη, παρουσιάζει έν άλλ-

λο πρόσωπον με σκούρον και με λογίον, όπως βλέπετε εις το άπάναντι πιστόν αντίγραφον!

Παιγνίδι ίσοροπίας

Περάσατε ένα βούλωμα από φελόν εις το χειρόλι ενός ελυτζανιού, καρφώσατε εις τον φελόν ένα κηρούνι, όπως οξεί δείχνει η εικόνη, και στήσατε το ελυτζάνι εις την μύτην μιας καρφίτσας γυναικείου καπέλλου. Θα σταθή!

Εβδομαδιαίοι Διαγωνισμοί

α') Ανασύνθεσις Γνωμικου

Εστίαη υπό της 'Ελληνικής Ψυχής χη, κοι, τυ, και, νή, τό, ή, μέλι, α, ό, λον, τον, ρα.

Να συναρμολογηθών οι δεκατρείς αύται συλλαβαί, ώστε ναποτελεσθή άρχαίον γνωμικόν από έπτά λέξεις.

β') Μαγική Εικόνη

Επίτη ύπό του Σημαιοφόρου 'Ελληνο

— Άζώρ! Άζώρ!... που είσαι κρυμμένος; Βλέπετε σεις πουθενά τον σκύλον αυτού του ανθρώπου;

Άηλωσις: Δι' λύσεισ—δανωθήποτε ζητημάτων του αυτού φυλλαδίου, — συνοδεύονται υπό ενός μόνον δεκαλέκτου γραμματισμού.

Λύσεις του δου φυλλαδίου

Το δεύτερον παπούτσι σχηματίζεται από το άριστερον μανίκι του ανθρώπου.

Ιδω τον Οδών του

ΣΕΛΙΣ ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑΣ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΩΝ

Συνδρομή του Κ. Φ. Β.

Η ΨΑΘΑ ΤΟΥ ΜΠΑΡΠΑ ΖΑΦΕΙΡΗ

Κάθε Πέμπτη απόγευμα δεν έχουμε σχολείον και πάντοτε, όταν είναι καλός καιρός, πληθαίνομε περιπατών εις τήν έξοχην με τὰ εξαδέλφια μου. Έρχεται μαζί και ο θεός μου. Την περασμένη Πέμπτη είχαμε προσκαλέσει και άλλους φίλους μας, γιατί θα παίρναμε τὰ τουφεκία μας να σκοπεύσαμε. Με τὴ μεγάλην ἀνυπομονήν ἔπερμεν να εἴδω ἢ Πέμπτη ἢ Πέμπτη ἐπὶ τέλους. Τὸ πρῶτον σὺν σχολεῖον ἤμουν ἀπρησμένοι. Ἐσκαπόμεν τὴν ἐκδρομὴν τοῦ ἀπογευμάτου καὶ πρὸ πάντων τὴν σκοποβολήν. Τὸ μισομέρι ἔπραγα βιαστικά, χωρὶς νὰ ἴδω, ὅτι ὁ οὐρανὸς ἐγένετο ἀπὸ σύννεφα. Ἀρπάζω τὸ δόλο μου καὶ βιάζομαι τὰ εξαδέλφια μου. Ἐκεῖ εἶχαμε συμφωνήσει νὰ συναντηθῶμεν. Ἀλλὰ σὺν δόρῳ μ' ἐπίσσε ἡ βροχὴ. Τὰ εξαδέλφια μου με κούτραζαν ἀπελπισμένα. Ἐγὼ με τὸ Δημητράκη, τὸν μεγαλύτερον, ἐκλεξιόμενος σὺν δωματίῳ τῶν καὶ ἀρχίσαιμε νὰ λέμε ὅτι εἴμαστε πολὺ ἀπὸ τὴν νὰ γίνομε μὴν τὰ πόρτα διασκεδάσει. Ἀνοίξαμε τὸ παράθυρον καὶ ἐβλέπαμε ἔξω τὴ βροχὴ. Σὺν αὐτῷ ἀρχίσαμε νὰ λογοσταύη καὶ ἔπειτα ἔπαυσε. Ἐσκοπεύομε, μὴ λέει ὁ Δημητράκης, τὸν κόρον τῆς πεπερησῆς ποῦ εἶνε ἀπάντη μαι; Χωρὶς ν' ἀπαντήσω, ἔφηρα καὶ ἐγὼ τὸ νουφεκί μου καὶ ἐστάθηκα κοντὰ τοῦ σὺν παρῖθῳ. Σὺν λίγο τὰ ὅλα ἐφρόντησαν. Ἀστυχῶς ὁμοίως, ὁ μὲν Δημητράκης ἐπέτυχε ἕνα τῆμα ἀπὸ τὸ παράθυρον τοῦ Μπαρμπά Ζαφείρη, ποῦ εἶνε πίσω ἀπὸ τὴν πεπερησῆ, ἐγὼ δὲ τὴν ψαθα τοῦ ποῦ κούτραζαν ἀπὸ τοῦ τοῦ. Σὺν λίγο εἶδαμε τὸν Μπαρμπά Ζαφείρη νὰ κούτραζι ἐκπληκτικῶς τὸ τῆμα, καὶ νὰ σταυροκόλληται διὰ πῆγε νὰ φέρῃ τὴν ψαθα τοῦ καὶ τὴν εἶδε χύμα. Γιατί ὁ Μπαρμπά Ζαφείρης γεμῖονα καὶ καλοκαίρι φορεῖ ψαθα. Τὸ ἐπεισόδιον ἀπὸ μᾶς παρηγορήσας ἀρετὰ γιὰ τὴν ἐκδρομὴν ποῦ γίναμε.

Γεώργι τῆς Ἀλαμάνας

ΨΕΥΤΕΣ

Δύο Ἀρμένιοι, μετὰ μακρὸν ταξίδιον, τὸ ὅποιον χωριστὰ καθεὶς ἕκαστος, ἐπέστρεψαν εἰς τὴν πατρίδα των. Ἐκεῖ συνητήθησαν μίαν ἡμέραν καὶ ἤρχισαν τὴν ὁμιλίαν, προσπαθοῦντες καὶ καθὲ τρόπῳ νὰ κολλήσῃ καμμίαν ψευτὰ ὅπως εἶνε τὸν ἄλλον. Ὅταν προνοήσαμε τὸν Βόσκορον, λέγει ὁ πρῶτος, ἀφῆνης σκοταίνισσε. Τότε, ὅλοι ἐγύρισαν ἐπάνω εἰς τὸν οὐρανὸν καὶ βέβηλαν με θανάσιμον. Γυρῶ καὶ ἐγὼ καὶ τὶ νὰ ὄσ' ἕνα μεγάλο πουλί. Τότε βγάδω ἀμέσως τὸ δρόλον μου, καὶ καθάτηρα ποῦ ἕνα τέταρτον ἔκαμε νὰ περᾶσθαι μόνον ἢ κεφαλὴ του!

οἶμα εἰς τὰ στενά των Ἀαρδανελλίων, βλέπομε ἀπὸ μακρῶν ἕνα ἄστρον πρᾶγμα. Πληθαίνομε κοντὰ καὶ τὶ νὰ δοθῶμε, φίλε μου; ἕνα μεγάλο αὐγὸ, ποῦ εἶχε κλεισθὴ τὰ στενά.

Τότε ὁ πρῶτος λέγει: «Καὶ ἔπαρχει ποτὲ τὸ ὄχι αὐγὸ;» — Πῶς δὲν ὑπάρχει, ἀποκρίνεται ὁ δευτερός; θὰ ἦτο, ὡς φαίνεται, τὸ αὐγὸ τοῦ πουλιοῦ ἐκεῖνον, ποῦ εἶδες ἔξω ἀπὸ πάντο ἀπὸ τὸ Βόσκορον! — Ἄ, τώρα μάλιστα! — εἶπεν ὁ πρῶτος, καὶ ἐξηκολούθησαν τὸν δρόμον των εὐχαραστημένοι.

Μαγαμένο Φοῦλι

ΔΩΔΕΚΑΗΜΕΡΑ

Νόστιχα μετὰ νύκτα λέγεται σὺν μῶλο ἕνα καρῖβι καὶ καθὼς πλέει διὰ τὸς νοτιοῦ, δίχως κανί, σὺν βροχίαις, σὺν σκουρινοῦ καὶ σὺν τῇ χόρῳ θάβει, ναῖτες πληθεῖται φεθροῦ, μὴ δὲ χροικαίνονται βροχίαις.

Στὴ χόρα δὴν γυρῶντας γίλιες μορφὲς ἀλλάζονται. Πῶς ἀπὸ σκίτη ἀλλοκίαιτα καὶ σκουρινοῦ καὶ ἀν' ἐγγελάσων ἀνθρώπων, σὺν χόρῳ τὸν ἀσπάζουν καὶ σὺν καρῖβι τὸν τραβοῦν τραχάλα τὸ φαντάσματα!

Μά, σὺν φρονίῳ ὁ περσινοῦ, ἀγὴ πῶς θὰ πορῖβηται, καταρμένον αἰώνια νὰ μὴ θεωροῦν τὸν φίλον, μπαίνοντας σὺν καρῖβι τοῦς γυρῶσα φεθρῶν καὶ.

Τὸν ἄλλο χρόνον κἀθόνται κῶτα βαθιά κρυμμένοι σὺν φαντασματῶν τὸ βουβῶ, τὸ ἀπῆσαντο βροχίαις, καὶ εἶν' ἀπὸ πάντο τοῦς ἢ γὴ βαρετὰ θεμελιωμένα.

Τέλλος Ἄγρας

ΟΠΩΣ ΕΙΣ ΤΟΝ ΠΟΛΕΜΟΝ

Συνταγματάρχης, προσβιασθεῖς εἰς τὸ σὺνταγμα τοῦ γέμου. Εἰς τὴν ἀρχὴν, ἀπευθύνσας τὸν λόγον πρὸς τοῦς στρατιώτας, τοῖς εἶπεν:

«Ἐμπρός, παιδιά μου, ἐπιτεθεῖτε γενναίως κατὰ τοῦ γέμουτος ὡς ἂν ἐπρόκειται περὶ ἐχθροῦ.»

Κατὰ τὰ ἐκιδόρτια, ἀνακαλύπτει ἕνα διαξίωματικόν, ὁ ὁποῖος ἔθετε κατὰ μέρος φίλας τινὰς οἶνον. Πλήρης ὄρηγῆς τὸν ἔρωτῶ:

«Τὶ κάμεις αὐτοῦ οὐ;» Καὶ ἐκεῖνος ἀφλέστατα ἀπαντᾷ: «Κάμνω ὅ, τι καὶ εἰς τὸν πόλεμον, δούος ἐχθροῦς δὲν ἐσκότωνα, τοῦς ἀχαιλασίζω!»

Ὁ συνταγματάρχης ἠρεσῶθη νὰ γελᾷ διὰ τὴν ἀφίαν του.

(Ἐκ τοῦ Γαλλικοῦ)

Δικηγόρος τῆς Νεολαίας.

ΤΟ ΦΑΝΑΡΑΚΙ

Πῶς εὐχάριστὴ καὶ πῶς ποιητικὴ ζωὴ, ἀπ' τὴν παιδικὴν, δὲν ὑπάρχει! Ἐψαγα προχθὲς μετὰ σὺν ὑπὸς ὁ γαῖω καὶ τὶ, ὅτε σκοντάφτω ἐπάνω ε' ἕνα φαναράκι...

Τὸ παίνο σὺν χέρι μου καὶ τὸ παρῶν, με τὰ ἄσπρα, κόκκινα, πρᾶσι τῆμα του... Ὑποκαταίν' αὐτὴ τὴν ἐξέτασι ἐστάθηκα ἐκεῖ ὡς ἀπολιθωμένος. Χιλιάδες ταινίαι ἐκτυλίσσονται μετὰ σὺν τοῦ μου.

Κὶ αὐτὸ, γιατί μολονοῦ τὸ φαναράκι, ἀφῶν καὶ βουβῶ, ὁμοίως, με μᾶ φρονὴ ἠχηρὰ καὶ χτυπητὴ, ἀρχίω νὰ μὴ ἐνθυμίζῃ τὰ χρόνια μου, ποῦ κρούσ' ἄν' εἰς τὴν μητέρα μου τῶπαρνα καὶ ἔφηγαίνα, καὶ ἔλεγα τὰ κάλαντα... «Ὁ σιγίμυι χαρῶς καὶ εὐτυχίας, ὡ ἱεραὶ σιγίμυι, διατὶ τῶσον γρηγορὰ παρήλθετε ὡς σκία καὶ διελύθητε ὡς νεφίδριον;». Καὶ χύσας δύο θεομὰ δάκρυα ἐπάνω εἰς τὸ φανάρι, τὸ ἔφηρα καὶ τὸ ἐκολλήθησα με σφραγῶ εἰς ἕνα ἀσφαλὲς μέρος.

Σύμβολον τοῦ Χριστιανισμοῦ

ΠΡΟΣΔΟΚΙΑ

Δὲν θυμοῦμαι ποτὲ στὴ ζωὴ μου νὰνυπομονήσῃα περιοσῶσθῳ. Ἦτον ἡ πρῶτη φορά ποῦ θὰ ἐπαίρνα καὶ ἐγὼ τὴν «Διάπλασι».

Μία δολοκλήρη ἐβδομάδα τὴν ἐπερμένω, καὶ κατὰ κακὴν μου τὴν ἐπρόκειτο ν' ἀρχίσῃ ἡ ἐκδοσίς της.

Τὴν νύκτα δὲν ἐβλέπα ἄλλο ὄνειρον, παρὰ ὅτι, ἀποκίνητα σποῖς δρόμοις, ἀτμόπλοια στὴ θάλασσα, ἀσροσάνα ἀπὸν οὐρανὸν, ἐμοιράσαν «Διάπλασι»... Ἐτρέχα νὰ τὰ φθάσω καὶ δὲν μπόροῦσα. Κὶ ἀπὸ τὴν ἀγωνία ξυπνοῦσα. Τὴν ἡμέραν μετροῦσα τὴς ὥρες ποῦ με ἐχώριζαν ἀπὸ τὴν ἐκδοσὴν της. Καὶ ὅσο ἐπλησίαζε ἡ ἡμέρα, τόσο ἡ ἀνυπομονή μου ἐμεγάλωνε.

Ὅταν πᾶ ἀντίκρουσα τὸν ἀδελφόν μου νὰ μὴ τὴν φέρνει; Ὁ! τότε...

Ὅλα σὺς τὰ εἶπα...

Σὺς ἀφίνω ὁμοίως τώρα νὰ φαναθοῖτε τὴν χαρὰ μου, κρινόντες ἀπὸ τὴ δική σας.

Δροσοῦλα

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Ὁ λοχαγός:

— Μπαρῶ! ἀπρὸς βροχίαις, δεξιὰ ἀνατολῆ, ἀριστερὰ δεξιῶ, τὶ ἔχεις λοιπόν στὴν εἰρήνη σου;

— Τὸν σῆκο μου, κὸ λοχαγέ! ἀπαντᾷ ὁ ἑφεδρος Κορυφαλάκης.

— Ντινο, κοῖα δοντια βγαίνουν τελευταία, ζεῖθεις;

— Ζεῖθω... τὰ ψεύτικα!

— Βοσῶλη, σὺν τοῦ Βασιλέως τῆς Ρώμης

ΑΠΟ ΤΗ ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ ΤΟΥ ΣΤΟΠΟΥ

Η.

Σ τὸς Γονεῖς Μουτζιουδῆ * γιὰ τὰ πέντε ἠρωτικὰ παιδιὰ τους

Τὸ ἄραχο τὸ Πνεῦμα ὀδηγητὴ ἴαν ἀναφῶς, πνεῦμα, τοῦς ἔτατες τὴν Ἀρετὴ Σεμνὴ, γλυκεῖα μητέρα, Κ' εἶπες: — Στῆς Δάφνης τὰ κλαδία Που σὶ ὄρασι ποτίζουν Πόνοι, Τοῦ Νου τοῦ ὀλοφύτου, παιδιὰ, Τὸ τρίστρατο τελειώνει... Καὶ ἀνηφορίσανε καὶ! Με τὴν ψυχὴ των δύο σας Τῶν δύο, ποῦ ἡ Ἀγάπη αἰώνια ζῆ Στὴ δόξα των παιδιῶν σας.

ΓΙΑΝΝΗΣ ΠΕΡΓΙΑΛΙΤΗΣ

(*) Ὁ γονεὺς Γ. Μουτζιουδῆ εἶνε, σὺν Ναυπλίῳ, ὁ πατέρας 5 παιδιῶν σὺν ἑσὺ μᾶς πόλεμο, ποῦ πολέμησαν ἠρωτικὰ στὴν πρώτη γραμμῇ. — Σ. Π.

Η ΕΞΑΙΡΕΤΙΚΗ ΚΛΗΡΩΣΙΣ

Κατὰ τὰ προκηρυχθέντα, τὴν προῖαν τῆς 9ης Ἰανουαρίου ἐτέθησαν εἰς τὴν κληρωτὶδα ὅλοι οἱ ἀριθμοὶ τοῦ Μητρώου τῶν μέχρι τῆς στιγμῆς ἐκείνης ἐγγραφέντων σὺνδρομητῶν διὰ τὸ 1913, — ἀπὸ τοῦ 1 μέχρι τοῦ 1598, — ἐξήχθη δὲ ὁ ἀριθμὸς

517

ὁ ὁποῖος κερδίζει μίαν Μετοχὴν τῆς Ἐθνικῆς Τραπεζῆς, ἀξίας δραχμῶν 100.

Ἡ προσεχὴς Ἀ τακτικὴ Κληρωσίς των ὁλοῦν τῆς «Διαπλάσεως» διὰ τὸ 1913, καθ' ἣν 50 ἀριθμοὶ θὰ κερδίσουν δῶρα ἀξίας 400 ἐν ὄλῳ δραχμῶν, θὰ γίνῃ τὴν 31 Ἰανουαρίου. Φροντίσατε ἔθεν νὰ ἐγγραφῆτε ἢ νὰνανεώσατε τὴν σὺνδρομὴν σας μέχρι τῆς ἡμέρας ἐκείνης, διὰ νὰ λάβετε μέρος.

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ

ΜΙΚΡΟΣ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΣ ΚΑΛΛΙΓΡΑΦΙΑΣ

1.—Εἰς τὸν Διαγωνισμὸν αὐτὸν εἰσπορεύου νὰ λάβουν μέρος: α.) δωρεάν ὅλοι, ὅσοι ἔχουν ψευδώνυμον ἐγκυρεμένον διὰ τὸ 1913: β.) ἐπὶ πληρωμῇ λεπτῶν 10, εἰς γραμματῶσμον, οἱ ἀνεψευδώνυμοι σὺνδρομηταὶ καὶ τὰ δέξια των καὶ γ.) ἐπὶ πληρωμῇ λεπτῶν 30, εἰ κατὰ φύλλον ἀγοσῶσται.

2.—Ὁ Διαγωνιζόμενος ὀφείλει νὰ στείλῃ μίαν Σελίδα Καλλιγραφίας, ἀντιγράφου ἐν σινοδήκῳ ἐλληνικῶν κειμένων. Τὸ σῶμα τῆς Σελίδος, πλεῖν νὰ χωρῆ εἰς τὸ πῶτος δύο σελίδων «Διαπλάσεως», ἔχει καθὲ γραμμὴ τῆς, ἐκὸς τοῦ περιθωρίου, νὰ εἶνε 11 ἑκατοστὰ τοῦ μέτρου. Ἄνευ δέκα τοιαύτων γραμμῶν Καλλιγραφίας εἶνε ἀρετὰ!

3.—Ἡ Καλλιγραφία πρέπει νὰ εἶνε ἡ συνήθης, ἀπλὴ καὶ κοινὴ. Γράμματα στραβά, γοτθικὰ, τοῦ τύπου, ἱερατικὰ, ὑπολιμένα με τῆσρας κτλ. ἀποκλείονται. Ἐπίσης δὲν πρέπει νὰ εἶνε ὅτε πολὺ μεγάλα, ὅτε πολὺ μικρὰ, ἀλλὰ μέτρια, ὅπως τὰ γράμματα τῆς συνήθους γραφῆς. Ἀπὸ πάντο ὅτι γράφεται «Διαγωνισμὸς Καλλιγραφίας», καὶ ἀπὸ κάτω τὸ ὄνομα σας καὶ τὸ ψευδώνυμόν σας — ὅσοι ἔχετε, — ὅλα ἐπίσης καλλιγραμμένα.

4.—Ἡ Σελὶς πρέπει νὰ εἶνε γραμμην εἰς πολὺ ὀρθὸν χάριτι με πολὺ μακρὸν μελάνι (Διότι ἡ ὑπερπύρα ὄχι φωτοτυπῶσθη, τὰ δὲ γραμματικὰ μελάνια δὲν φωτοτυποῦνται.)

5.—Ἡ Σελὶς εἶνε ἀνάγκη νὰ εἴσῃ εἰς χεῖρας μου καθαρὰ καὶ ἀνεπαρῶς. Διὰ νὰ μὴ ἁρῶσθῃ, λοιπόν, καὶ νὰ μὴ ζαρωθῇ εἰς τὸ ταχυδρομικόν, πρέπει νὰ μετὰ στείλετε προφλαγμένη κατὰ μέσα εἰς δύο χαρτοκίτια. Ἀπῆξ ὅτι σφραγίσετε «γρηγοράφου», διὰ νὰ πληρωσῆτε ἐλάχιστα ταχυδρομικῶν.

6.—Δέχομαι, Σελίδας Καλλιγραφίας διὰ τὸν Διαγωνισμὸν τοῦτον, ἐκπληρούσας ἐπακριβοῦς τοῦς ἀνωτέρω δρους, μέχρι τέλους Φεβρουαρίου ε. ε.

7.—Πανομοιοτόπων τῆς ὀραιοτέρας, Σελίδος ὅτι δημοσιεύσῃ εἰς τὴν «Διαπλάσι» μὴ μετ' Ἀπολειψίματα τοῦ Διαγωνισμοῦ, Βραβεῖα δὲ ὀλιγομνησθὸν τὰ ὀριζόμενα δι' ὅλου; τοῦς Μικροῦς Διαγωνισμοῦς, κατὰ τὸ ΣΤ' Κεφάλαιον τοῦ Ὁδηγοῦ.

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ «ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ»

Ἀθῆναι, 38, ὁδὸς Ἐδραϊκῶν τὴν 9 Ἰανουαρίου 1913.

ΟΛΙΓΟΙ ΤΟΜΟΙ ΑΚΟΜΗ

Ἐπολείονται ἀκόμη ὀλίγοι τόμοι, πρὸς 4 φρ. οἱ ἄλλοι καὶ πρὸς 7 φρ. οἱ γεωσῶσται, ἐκ των ἀρχικῶς προορισθέντων νὰ παραχωροῦνται προνομικῶς με αὐτὴν τὴν ἐκπτώσιν εἰς τοῦς πληρῶντοσ τὴν σὺνδρομὴν τοῦ 1913. Αὐτοῦς θὰ τοῦς ἀποκτήσουν ὅσοι σπεύσουν, διότι εἶνε πολὺ ὀλίγοι, καὶ ἂν ἀφανηθῶσ, δὲν ὀθ' εἶδω πλέον τόμοις παρὰ εἰς τὴν ἀρχικὴν τὴν τιμῇ.

Τὸ Τορπιλοῦλον II μοῦ γράφει: «Ἀπέναντι ἀπὸ τὸ σπῆρ μας εἶνε ἐργοστάσιον ζυμαρικῶν. Εἰς τὰ πῶγια τοῦ τοῦζου τοῦ ἀπέναντι σπιτιοῦ μας κἀθόνται μερικὰ σπουργεῖα. Ὑπὸ ἐνοχίῳ εἰς ἐκάθῳτο ἔκει ὁσοὶ ἐκρῶσαν' ἀλλ' ὄχι δὲν ἦτο αὐτὸ. Τὸ ἐργοστάσιον εἶχεν ἀπόσῃ ζυμαρικὰ εἰς τὸν ἥλιον διὰ νὰ στεγνώσουν. Καὶ τὶ κλέρτικα πουλάκια ἐπῆγαίναν καὶ ἐπαίρναν με τὰ ράμην των ἀπὸ μίαν κάστιαν καὶ ἐφρυγαν. Καὶ πάλι. Ὅλοι αὐτὸ ἐκαίμαν». Ἀλλὰ... τί ἤθελες νὰ κάμουν; Νάγορῶστων; Τὰ πουλάκια, εἰσῶτες, δὲν ἔχουν λεπτὰ...

Σὺν δέχομαι μετὰ πάσης χαρᾶς, Γενναῖοψυχε Ἐλλῆν, σ' εὐχαριστῶ διὰ τὰ καλὰ λόγια καὶ χαίρω ἰδιαίτερος ποῦ σὺνεϊθῆσαι πάντοτε νὰ κερνῆς φίλους σου καὶ τοῦς ἰδικούς μου φίλους.

Σὺν συλλοποῦμαι διὰ τὸν ὄνατον τῆς καλῆς γαλιγῆς σου, Εἶμαι Ζακυνθία, καὶ σοῦ εὐχομαι νὰ γρηῖσῃς πολὺ, πολὺ, νὰ δοκιμάσῃς ἄλλο πένθος, ὅπτερ ἀπὸ αὐτὰ τὰ ἀλλεπάλληλα. Δὲν σοῦ λέγω ποτὲ, διότι αὐτὸ πλέον δὲν θὰ ἦτο εὐχῇ. Τὸ φυσικόν εἶνε νὰ προηγοῦνται εἰς τὴν ἄλλην ζωὴν οἱ πρεσβύτεροι, καὶ ὅταν συμβαίνει τὸ ἐναντίον, ὅπως τὸ εἶνόνται κῶποσ οἱ νεώτεροι διὰ τοῦς προσφιλῆς συγγενῶν, εἶνε ὀδινον καὶ σκληρόν. — Πράγματι, ὁ Βασιλέυς τῶν Ἀδαμάντων παρέλειψε ὡς τώρα νὰ σοῦ ἀνταποδοσῇ τὸ τετράδιον ποῦ τὸν ἔστειλες πρὸ μηνῶν. Πῶς τοῦπαθε αὐτὸ ἕνα τόσο καλὸ παιδί! Μήπως τὸ ἔστειλε καὶ ἐγὼ εἰς τὸ ταχυδρομικόν;

Ἀνακτὰ, δὲν ἔχω πᾶ τὸ χειρόγραφο σου καὶ εἶνε ἀδύνατον νὰ ἐνθωμῶσ τὶ ἔλεγε ἡ τελευταία φράσις τοῦ διηγήματος. Ἐνθωμῶμαι ὁμοίως πολὺ καλὰ, ὅτι τὴν παραλείψα, ὄχι δι' ὀλιγομνησθὸν χάριτος, ἀλλὰ διότι, τὴν τελευταίαν

στιγμὴν, δὲν εἶδα τὸ διηγηματικὸν τοκομένον, ποῦ εἶπα ὅτι ἡ φράσις: ἐκείνη τὸ ἐξαλοσοῦ δὲν ἐταρῶσθε, ἢ τὸ ὀλιγομνησθὸν δὲν ἐταρῶσθε ἐπὶ παιδιῶ. Ἀλλ' ἄρα, σωστότερον ἦτο, νὰ παραφωλοῦ τὸ διηγηματικὸν ἀπὸ ἡμποροῦσε νὰ μὴ τὸ ὀφείλει; κῶτισσοῦσθῶμεν. Ἀλλ' ἦν ἄρα εἰς νὰ τὸ ἀντικαταστήσω. Εἰς ἕνα ὄμοιον ἔχεις καὶ σὺ ὀδινον; ὅτι δὲν τὸ ἐπιδοκιμάσῃς ὅπως ἐδοκίμασθῆθῃ. Διότι σὺ βεβαίως, ὅτι καὶ εἶσι εἶνε πολὺ ὄρατον καὶ ὄμοιον. Σφραγίστε ἀκόμη, ὅτι ὅλα σφῶδὸν τὰ κομμάτια ποῦ δημοσιεύου εἰς τὴν Σ. Σ. Σ., τὰ διορθῶσθαι ἄρα. Ἄλλο σπάνια, σπανιότατα εἶνε ἐκεῖνα ποῦ εἶν ἔχουν ἀνάγκη κῶποσ διορθώματος. Ὅτε ἂν εἶχαν ὄμοιον τὴν ἀπαιτησὴν σου, δὲν ὄχι ἐδοκίμασθαι αὐτὸ ἕνα κομμάτι τῆς ἐβδομάδας.

Ὅταν εἶνε τόσο πολλὰ τὰ μαθηματὰ, δὲν παραπονοῦμαι διὰ τὴν σιωπὴν σου, Τρελλοκόρσσο. Ἐλπωροδῆκατε, νομίζω ὅτι εἰσπορεύει κάπου νὰ ἐβραῖσῃς ὀλίγον κῶρον καὶ νὰ μοῦ γράψῃς. Σ' εὐχαριστῶ πολὺ εἰς τὴν ὄρατιαν εὐχῆν σου: κἀθῶσ ὑπάρχει εἰς τὴν Ἐυρῶπην τὸ ὄνομα Ἑλλάς, νὰ ὀπαρῆ καὶ εἰς τὰς Ἀθῆνας τὸ ὄνομα Διάπλασις!

Τὸ βραβείον καὶ ὅτι ἄλλο ἐξήγησε, σοῦ τὰ ἔστειλα, Βάρεκα τοῦ Κανάρη. Ἡ ἐπιστολὴ σου με τὴν περιγραφὴν αὐτῆν των προσφύγων τῆς Ἰπείρου, με σκεκίνησε πολὺ. Ναι, μεγάλη ἡ καταστροφὴ τῆς πατρίδος σου καὶ ὀργιστὴν νὰ νάλαθῃ. Ἀλλὰ ἡ Ἐλευθερία πληροῦνται ἀρετῆ. Μήπως δὲν τὸ ἀξίζει;

ΔΙΑ ΤΗΝ Σ. Σ. Σ. Ἐγκρίνονται: «Στὴ Σελίῳ» τοῦ Ρόδου Μσοχολόκη — «Χειμῶν» καὶ «Σαῖφι» τῆς Ἐθνικῆς Πολιτικῆς — «Ἡ Τρελλὴ τῆς Βάρσας» τοῦ Κανάρη — «Ἐπὶν κοιμηθῶ τὸ βράδυ» τοῦ Τρελλοκόρσσο — «Στὴ θάλασσαν πᾶλε» τῆς Ἡγῶς τῆς Καρδίτσας — «Γραμμένον πᾶνω εἰς τὸ κῶνον» τοῦ Ἀδαμάντου Διδάκου — «Ἐπὶ τὸ φῶς τῆς Σελίῳ» τοῦ Φάωτος — «Χειμῶντικὴ Ἐκδρομὴ» τῆς Σημῆας τοῦ Ἀβέρωφ. — ἀβέρωφ τοῦ Μαργαρομένου Βασιλῆα.

ΔΙΑ ΤΗΝ Σ. Σ. Σ.

Ἐγκρίνονται: «Στὴ Σελίῳ» τοῦ Ρόδου Μσοχολόκη — «Χειμῶν» καὶ «Σαῖφι» τῆς Ἐθνικῆς Πολιτικῆς — «Ἡ Τρελλὴ τῆς Βάρσας» τοῦ Κανάρη — «Ἐπὶν κοιμηθῶ τὸ βράδυ» τοῦ Τρελλοκόρσσο — «Στὴ θάλασσαν πᾶλε» τῆς Ἡγῶς τῆς Καρδίτσας — «Γραμμένον πᾶνω εἰς τὸ κῶνον» τοῦ Ἀδαμάντου Διδάκου — «Ἐπὶ τὸ φῶς τῆς Σελίῳ» τοῦ Φάωτος — «Χειμῶντικὴ Ἐκδρομὴ» τῆς Σημῆας τοῦ Ἀβέρωφ. — ἀβέρωφ τοῦ Μαργαρομένου Βασιλῆα.

Ἀπορρίπτεται: «Πέρασαν τὰ παλῶ» (ὀρατον, ἀλλὰ ἡ σιτιχοῦσα πλημμελῆς.)

Ἀηλῶσις: — Ἐκ των ἐγκρινόμενων διὰ τὴν Σ. Σ. Σ., ὅσα κληρώνονται διὰ νὰ δημοσιεύθῶσ, ἢ Διάπλασις ἐνοσεῖ νὰ ἔχῃ πᾶ

ΤΟ ΠΡΟΝΟΜΙΟΝ ΤΩΝ ΤΟΜΩΝ

Παρατίθεται μέχρις εξαντλήσεως των υπολειπομένων

Ἐπειδή ἐν τῶν ἀρχικῶς διατεθέντων 750 Τόμων τοῦ Προνομίου, ὑπολείπονται ἀκόμη ὀλίγοι, τὸ Πρόνομιον παρατίθεται μέχρι τῆς εξαντλήσεως καὶ τούτων ἔπομένως οἱ ἔγγραφοντες καὶ οἱ ἔγγραφομένοι διὰ τὸ 1913 δύνανται ἀκόμη νὰγοράζωσιν τοὺς Τόμους τῶν ἐτῶν 1899-1912, ἕκαστον ἀδελφὸν ἀντὶ φρ. 4 καὶ χρυσοῦ δελτον ἀντὶ φρ. 7. Ἐννοεῖται, ὅτι οἱ ὑπολειπόμενοι Τόμοι εἶνε ὀλίγοι, ὥστε θὰ παύρουν μόνον ὅσοι προφθάσωσιν. Μετὰ τὴν ἐξάντησιν τῶν διατεθειμένων ἀντιτύπων, θὰ πωλοῦνται μόνον εἰς τὴν ἀρχικὴν τῶν τιμῶν.

ΜΙΚΡΑ ΜΥΣΤΙΚΑ

Μικρὰ Μυστικά ἐπιθυμοῦν νὰναλλάξουν: ἡ Ἀναγεννηθεῖσα Ἑλλάς (9) με Κιρκυραϊνὴν Ἀδραν, Τέλλων Ἄγγων, Ἀρετὴν Σαρθούλιαν Κόρμεν, Δωδωναίων, Συριακὴν Ἀδραν—ὁ Μάθητός τῆς Βενετίας (9) με Θεωρητικὸν Ἀβέρωφ, Μικρὸ Διαβολάκι, Ἀπλησιωμένην Κόρην—ἡ Μυρωμένη Χαραυγὴ (9) με Κέμα, Συριακὴν Ἀδραν, Πατινὸ Ναυτοπούλου.

Ἡ Διάπλασις ἀσπάζεται τοὺς φίλους τῆς Δωδωναίων (θὰ ἔλθῃ καὶ ἡ σειρά τῆς ἱδικῆς σου, ἵσως εἰς τὸ προσεχές) ἔστειλα τὴν ἐπιστολὴν σου πρὸς τὸν Φάτορα) Γενναῖον Ἡπειρωτὴν (τετράδια Μ. Μυστικῶν ἔστειλα) Γλαυκίαν Ἐλαίθα (βραβεῖον ἔστειλα σ' εὐχαριστοῦν πολὺ δι' ὅσα γράφεις) Ὁρειγενεὴν Πατριδα (ναί, εἶσαι δικαίως μετὰ πάσης γαίας) Ἐλευθερωθεῖσαν Χρον (ἔστειλα) Ἐθνεγενεὴν Πατριγενεαίαν (ἡ ἐπιστολὴ σου ὠρατότατη) ἔστειλα καὶ πάλιν σ' εὐχαριστοῦν διὰ τὰς ἀκταπαύσαστος ἐνεργείας) Μαγματομένον Βασίλειον (ἔλθῃ ναι, εἶθε νὰ λάβῃς γράμμα σου καὶ ἀπὸ τῆς ἐλεύθερα Ἰωνίννας) Φάσινα (ἔστειλα) ἔστειλεμάτα τῶν ἑορταζόμενων ἡμῶν προσεχῶς) Ἄγγων (τόμον ἔστειλα) Δημήτριον Ἐλ. Ρ. (ἀνενεώθη ἡ συνδρομὴ σου καὶ σοὶ ἐστάλη ὁ τόμος) πέντε χρόνια συνδρομητῆς μου καὶ τώρα μάλιστα μοῦ γράφεις: ἔλα λοιπόν! γράφει μου συχνά, παρὲ καὶ ψευδώνυμον) Ἀλέξανδρον Βαφ. (χαίρω πολὺ διὰ τὴν ἀπόφασίν σου). Κορυθαλοῖον Ἐκτορα (ἔστειλα) χαίρω πῶς ἔγινες καλὰ) ναί, γράφει μου συχνά) ἔλα καὶ ἀπ' ἄλλου πῶσον εἶσαι ἐνθουσιασμένος μετὰ τὸ περιοδικὸν μας;) Ρ (ἔστειλα) ἔδῃ τί λέγῃ παραπάνω διὰ τοὺς ὑποτιμημένους τόμους) Σαφὴν Πουπὴν (χρόνια πολλὰ γιὰ τὴ γιορτὴ σου ἀφοῦ ἐκείνη σοὶ λέγῃ δι, μπορὸν ἐγὼ νὰ πῶ ναί;) Ἐθνεγενεὴν Πατριδα (δὲν ἀνεύνοσε; τὸ ψευδώνυμόν σου, ἐπομένως δὲν σοὶ ἀνέχει) σὲ συγχωρῶ προθύμως, ἀλλ' ὑπὸ τὸν ὄρον νὰ μοῦ γράφῃς τώρα συχνότερα) Μαρίαν Γ. Γ. (εὐχαριστοῦν πολὺ δι' ὅσα γράφεις) Μπουμπουλίαν (ἔστειλα) Γαλήνην (ἔλθῃσαν ναι, εὐχαριστοῦν διὰ τὰς ἐνεργείας) καὶ ἐγὼ ἐλπίζω, ὅτι θὰ τοὺς ἀδύξῃς) Ἐν τούτῳ νῦνα (καλὰ τὰς ἐργασίας καὶ οὕτω νὰ ἐξακολουθήσῃ) Πατριδὸ Ναυτοπούλου (εἶθε!) Σημαῖαν τοῦ Ἀβέρωφ, Φίλερον Χελιδόνα καὶ ἀδελφούς, Ἡρώ τῆς Καρδίας, Δικηγόρον τῆς Νεολαίας, Ἡρωίδα τοῦ 21, Μελαχροινὴν Ἑλληνοπούλιαν κτλ.

Εἰς ὅσας ἐπιστολάς ἔλαβα μετὰ τὴν 9 Ιανουαρίου, ἀπαντήσω εἰς τὸ προσεχές.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

185ος Διαγωνισμὸς

Ἀδύσων Δεκεμβρίου—Μαρτίου

(Αἰ λύσεις δεκταὶ μέχρι τῆς 3ης Μαρτίου)

66. Ἀετὶγράφος

Ἐπίρρημά τι χρονικόν
Μὲ μέλος σου ἐνώσεις
Καὶ βασιλεῖα τραγικόν
Ἄμείστος φανεύσεις.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ρεθύματος τοῦ Βοσπόρου

67. Συλλαβόγραφος

Τὰ δύο μου πρώτα, σύμφωνα
Τὸ τρίτον μου φυσικῶς
Τὸ σύνολόν μου στρατηγόν
Τῆς Σπέρτης σχηματίζει.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Ἐλπίδα Μητέρας

68. Στοιχειοτόμος γριφος

Ὅπως ἐγὼ ἂν μοιρίσῃς,
Στόμα Προφήτα; νὰ ποταφῇς
Τὸν λαόν μου ἂν ἀλλάξῃς
Καὶ τὸν τόνον ἂν κινήσῃ;
Ἐνα ὄρος ἱερὸν
Θὰ ἰδῇ; εἰς τὸ λαπτόν.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Δόξης τοῦ Ἑλληνισμοῦ

69. Αἶνιγμα

Γυρίζει, δὲν κουράζεται
Ποτὲ τὸ ἀρσενικόν μου
Εἰς τὸ Διγατόν βρίσκεται,
Ἄδρα, τὸ θηλιακόν μου,
Κε' ἀπὸ τὸ δένδρον κρέματα
Ἰλκυὶ τὸ σούδετόν μου.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Γερβου τῆς Ἀλματίας

70. Τρίγωνον

Τὸ πρῶτόν μου πλῆρες, θὰ εὐρῆς ἀθῆνον
Τὸ ἄλλο σημαίνει ἀνδρείον, γενναῖον
Τὸ τρίτον ἐπίρρημα, καὶ δὴ τροπικόν
Τὸ ἄλλο ἀόριστον καὶ ἐν τελείῳ.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Ἰσμήνης Ἰδέας

71. Ἐπιγραφή

Ι Δ Ο Α Τ Α Λ
Τ Π Φ Δ Σ Π Ρ
Σ Κ Ο Μ Ο Α Ο
Ε Η Σ Θ Σ Ν Θ

Ζητεῖται ἡ ἀνάγνωσις τῆς Ἐπιγραφῆς ταύτης.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Μεγάλης Ἑλλάδος

72. Γωνία

+ * * * * = Ἰσουλὸς τῆς Ἰππύρου.
* + * * * = Ἄσθος εὐδαίης.
* * + * * = Κεῖτος τῆς Βυρῶπης.
* + * * * = Ἐγγλημα.
+ * * * * = Νῆσος τοῦ Διγαίου.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Ἀσπασίας τῆς Κόρης

73. Ἀπλή Ἀκουατίχης

Τὰ μὲν ἀρχικὰ τῶν κάτωθι ζητούμενων λέξεων ἀποτελοῦν κατὰ σειράν τὸ ὄνομα μεταλλοῦ ἑλληνικῆς: τὰ δὲ δεύτερα γράμματα, λαμβανόμενα ἀντιστρόφως, τὸ ὄνομα εὐρωπαϊκῆς πρωτεύουσας:

1, Ἀθηναῖος στρατηγός, 2, Θηρίον, 3, Σπλάγγων, 4, Ἐπιστήτη, 5, Βασιλεὺς τῆς Ἑλλάδος, 6, Ἀγρία πόλις Ἰνδικῆς.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἐθνικοῦ Στόλου

74. Φωνηεντόλιπον

στν δ

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Μαστροχολαστοῦ

75. Γρίφος

1
1 οἶκ 1
οἶκ οἶκ
II 1 ας 1
οἶκ οἶκ
1 οἶκ 4
1

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Γενναίου Ναυτοπαίδος

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

ΣΥΛΛΟΓΟΣ "ΝΙΚΗ",

Ἐξέδοσαν ἑρσιότατος εὐχαριστίας πρὸς πάντας τοὺς ψυχιστὰς, ὑποψήφους ἁλιανῶν ἑορταζομένων καὶ Ἀγόνων, πρὸς τὴν Ὁρειγενεὴν Πατριδα. (II, 35)

ΣΥΛΛΟΓΟΣ "ΝΙΚΗ",

Ἐξέδοσαν ἀντιπροσώπων ἡμῶν ἐν Ὑδρῶν τῆν Δεσποινίδι Ἀσπασίαν Γ. Ἰβλῆν.

Ἐξέδοσαν, γράμμα ἔλαβον. Ἀπαντήσωμεν Ἀναγεννητοῦ τοῦ 21. (II, 36)

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΟΙ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΙ

ΟΙ ΑΥΤΑΙ ΤΟΥ 5ου ΦΥΛΛΟΥ

(Ἰδὲ τὴν λέων εἰς τὴν σελ. 57)

ΑΘΗΝΑΙΩΝ: Ἐνδοξὸν Γεωμοβόν, Ἀνάστασις τοῦ Γένους, Νικίας Βέτης, Στέφανος Βέτης.

ΕΠΑΡΧΙΩΝ:

ΚΕΡΚΥΡΑΣ: Σπ. Μαυρογιάννης.
ΚΟΡΙΝΘΟΥ: Γ. Θ. Κόλας.
ΠΑΤΡΩΝ: Πατριδὸ Ναυτοπούλου.
ΤΡΙΠΟΛΕΩΣ: Γενναῖος τῆς Ἑλλάδος.
ΤΥΡΝΑΒΟΥ: Νικ. Θ. Ρομπιλίας, Βασ. Ἡλ. Τράμας.

ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΙ:

ΟΔΗΣΣΟΥ: Ἑλλή Σινδύνα (2, 3).

ΤΑ ΒΡΑΒΕΙΑ

Τῶν ἐκόντων ὀρθῶν τὴν λέων τὸ ὄνομα ἐτάθη. ν εἰς τὴν κληρονομία καὶ ἐκχωρήθη ὁ ἐν Κορίνθῳ ΓΕΩΡ. Θ. ΚΟΛΙΑΣ, ὁ ὁμοίως ἐνεργήσῃ διὰ τρεῖς μῆνας ἀπὸ τῆς Φεβρουαρίου.

Τὸ ὠραιότερον, τὸ τερωνότερον, τὸ ὠφελημώτερον δῶρον
Εἶνε ὁ ΝΕΟΣ ΤΟΜΟΣ ΤΗΣ "ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ", ΤΟΥ 1912

Τιμῆται: ΛΑΕΤΟΣ δραχ. ἡ φρ. 8 - ΧΡΥΣΟΔΕΤΟΣ δραχ. ἡ φρ. 10

Καὶ ἀποστέλλεται ἐλεύθερος ταχυδρομικῶν τελῶν πρὸς τὸν ἐμβάζοντα τὸ ἀντίτιμον διὰ ταχυδρ. ἐπιταγῆς